

EN UN TEMPS LLUNYÀ

Quim Monzó

Vet aquí que una matinada blava, de neus blanques i sorres immenses i glaceres com llengües ploroses, l'homínid es va alçar sobre les dues potes del darrere i va abaixar els ulls cap a, una terra que ara, de cop, li quedava lluny i bellugadissa, i va dilatar els narius i va ensumar la humitat del riu i *es va adonar* que ensumava la humitat del riu, i va grunyir de content, i va girar els ulls cap al sol vermell que naixia més enllà de prats i muntanyes i extensions de terra negra i horitzons d'herba i cavalcades d'animals eterns com el temps, i va abaixar la mirada i va fitar l'alzina i va aixecar el puny i va allargar el dit índex, assenyalant la massa vegetal que xiuxiuejava davant seu, i es va sentir cascades d'aigua a la gola, petits crits inconcrets, güells toscos: Agr gr gr ga arg; fins que el gruny va convertir-se en paraula i va vocalitzar: Ab a arb abr abr arbr re, i va repetir: Abbre, i l'índex encara assenyalava l'alzina, fins que el va dirigir a la immensitat blava que s'estenia de banda a banda del dia que naixia sobre el seu cap com un déu de dues dimensions infinites, i va dir: Cz z ce zce zcel, i ho va repetir, i va badar uns ulls com taronges, encara insegur, i va assenyalar el riu i va vocalitzar: A a ag aig gb a aig gua, i va somriure satisfet, amb els ulls plens d'una alegria lluent, i va trepitjar la terra amb força, toc-toc, i la va assenyalar amb l'índex i va vocalitzar dificultosament: Pa pso pacost païco pasio ta, i ja amb més calma: Paaï sos ca atlanns, somrient i xiroi, sense saber quina una n'acabava d'organitzar.

Vuitanta-sis contes

Quaderns Crema, Barcelona, 1999